

Lakomnost.

Spisal Ivo Trošt.

mel je sosed Glavan njivo ob stezi v bližnjo vas. Vedno se je pritoževal, da mu ljudje pohodijo mnogo pridelkov, ko se izogibljejo na stezi ter hodijo najrajši po njegovi njivi. Na nasprotni strani je sicer senožet sosedu Kalina. Tudi po nji bi bila mehka stopinja; ljudem pa ugaja kakor nalašč samo njegov svet.

Jeseni je obsejal njivo z ozimino in jo ogradil s košatim trnjem. Ni pa postavil trnja ob stezi in na mejo, marveč kar na samo stezo in celo na Kalinovo senožet. Mislil si je: »Steza itak meji moj svet in sosedov. Ko se tam uhodi nova steza, bo toliko večja moja njiva in varna brezvestnih stopinj.«

Še tisti večer so hodili mimo ljudje ter zmetali trnje izpod nog na sredo Glavanove njive. Ponoči je zapadel debel sneg. Ko so drugi dan izkušali vaščani priganiti iz sosednje vasi, so ubirali stezo prav ob trnju, ki je bil z njim Glavan zgradil svojo njivo. Za prvim človekom je šel drugi, tretji, vsi, vsi. Tako so naredili stezo prav po sredi njive, meneč, da hodijo po stari stezi.

Ko je skopnel sneg, so šele videli svojo zmoto, a Glavan tudi svojo škodo.

Padajo snežinke . . .

*Padajo snežinke
na ravno polje,
padajo na mrtve
gozde in gore.*

*In v odejo mrtvo
vse zagrnejo,
dokler dnevi topli
se ne vrnejo.*

*A takrat snežinke
solnce raztopi
in podari zemlji
novih spet moči.*

*In takrat po zemlji
vse vzcvetelo bo,
vse pod božjim solncem
spet veselo bo . . .*

Borisov.

